

Imaginar un llenguatge

Und eine Sprache vorstellen heißt, sich eine Lebensform vorstellen.
[I imaginar un llenguatge significa imaginar una forma de vida]
Ludwig Wittgenstein, *Philosophische Untersuchungen*, 19

Imaginar un llenguatge per a reconstruir els antics lligams entre el que hi ha fora de nosaltres i nosaltres, constructors de la vastitud exterior i del laberint interior per on transita l'ànima durant la vigília i el somni més lluminós. Imaginar un llenguatge que ens pugui explicar el revers d'allò que ens apareix: Descobrir el fil de la trama: La veu oculta: Fixar l'inexpressable.¹ Revelar les vides de l'Ésser que es multiplica: donar forma al fantasma. Dibuixar els contorns del paisatge i dels objectes que l'habiten: omplir el buit de la plenitud.

Una pintura de la soledat, aquest llenguatge. L'obscuritat del món mai no assoleix la llum de l'Ésser.² La foscor travessada pel llamp que mostra els espectres de l'altra riba: d'aquesta riba. El vertigen en descobrir les deixalles del primer son. El batec darrere l'alè que entela el mirall. La malenconia d'aquelles primeres hores. La germinació de l'aurora.³ El gebre damunt la terra que cova els bulbs i les llavors insomnes. El preludi de les llunes sobre la terra fèrtil. L'inici del cabdell abans de les mans i de la intuïció del mateix cabdell:⁴ l'insondable límit. La mirada del cor salvatge.

L'altre dins la corfa de la paraula. Què és? Qui és? La transparència opaca de l'ull que pensa perquè veu i és basalt, sang, aigua, làpida, sangonera, corall fred:⁵ arxipèlag vegetal. L'uc de gel dins la clofolla de l'ametlla. L'esbufec dels saures enmig de l'estepa. Els cristalls i les roques. Aquella primera remor entre les fulles: pols en el vent d'un forat negre.

Imaginar un llenguatge per a imaginar una forma de vida. Per a dir la vida: la plenitud buida i inesgotable.⁶ La realitat fragmentària i fragmentada. L'expansió del fragment errant dins l'univers que un altre univers conté. Univers llenguatge. No

1. A. RIMBAUD, *Una temporada a l'infern*, traducció de Josep Palau i Fabre, Barcelona, 1991.

2. M. HEIDEGGER, *Des de l'experiència del pensament*, traducció de Joan B. Llinares, Barcelona, 1986.

3. M. ZAMBRANO, *De la aurora*, Madrid, 1986.

4. O. FONTELA, *Poesia reunida*, São Paulo, 2006.

5. S. HEANEY, *Traballo de campo*, Vigo, 1996.

6. F. CHENG, *Vació y plenitud*, Madrid, 2005.

era plana la Terra? Damunt l'arena el fulgor de les estrelles fixes, els sols del sol, el moviment de Siri, l'exacta posició d'Alpha Centauri.

Perduda ment sota els rebrots de les clemàtides.⁷ El vol lent dins la polpa de la matèria: L'eixam dels vocables que la conformen: La mota de peix que llambreja dins la cambra transparent i frega l'aigua de la vida.

El discurs poètic és el vehicle del deliri: l'oli de la llum: La geometria de l'Ésser. Res no és poètic en la poesia.⁸

València i Oliva, gener i febrer de 2008

7. S. PLATH, *Winter Trees*, Londres, 1971.

8. J. MARGARIT, *Casa de Misericòrdia*, Barcelona, 2007.

Sternenfall

a Anselm Kiefer

*der
Trunk aus dem Brunnen mit dem
Sternwürfel drauf*

Paul Celan

*[el
glop del pou amb el
dau d'estrelles damunt]*

Paul Celan

1

Darrere el dolor, les estries del plom, les síl·labes escorçades, la cintra de la flor del làrix, la malenconia dels plecs de la llum. A la caiguda dels estels travessem les espores de l'ombra, les vinyes de mica, la sal que guarden les estances que miren al nord.

2

Fons i abisme: La dinàmica oculta de l'alè: La resurrecció de la llavor dins la massa confusa: Calma i tumult: La cel·la opaca: Àmbit dels presagis: Clotada de l'enigma: Cos de la mirada. Sota la volta, l'ullal de l'aritmètica.

3

Contemples la infinitud entre les ruïnes: El naufragi de l'ímpetu: L'arrel de la fuga: El fum dels camps sagrats i el foc de l'esvoranc: L'hàlit dels peixos que il·luminen les aigües: Coralls de la planura: El glaç translúcid: L'arc de la nostàlgia: Aquest buit immens després de la partida.

4

Els sediments de l'aire: Els estrats de les roques calcàries: L'argila commoguda: El llampec de l'aresta daurada: L'esfera que tanca el volum i l'empara: La fressa de les Plèiades: Els metalls efímers de la memòria: Les paraules disperses en aquest palimpsest de cendra.

5

Ara sóc puny de conquilles a la ribera d'una
altra riba: Baia de càdec entre les roques: Desert
de coure: Vas de la imatge: Densa terra negra:
Arada de pluja: Fang i ortiga: Tova d'inhòspita
torre: Solana obaga: Hèlix d'insecte: Sutja: Forn
on els mots m'alenen:

6

Cabdellar-se: Encelar-se: Retornar a la veu:
Capbussar-se dins el pòsit de les superfícies que
suren: Despintar-lo: Escriure el so de les pedres
i de les passes: El plec del pigment quan s'estén:
La brisa de la falç: La riera callada: Dir llàntia
encesa de far: Revelar-se.

7

Les llavors del sol. Les runes dels tèrmits. El
congost que pausadament s'engruna. L'espai de
l'artiguer cinglat d'arbres silvestres. Les feixes,
els sots i les garrigues. El baf dels guarets
ondulats. Els llocs que en pronunciar-se es
mostren: Traus del pensament: Quiet silenci de
la natura.

València, març-abril 2007